

- » μεων. Ἡ Θάμαρ μάλιστα καὶ ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος αὐτῆς Γεώργιος Γ' παρεσκευάζοντο
- » εἰς πόλεμον ἐναντίον τοῦ Ἀλεξίου, ὅτε ὁ τοῦτου ἀδελφὸς νικηφόρος προήλανε (1215)
- » μέχρι Ἡρακλείας καὶ Νικομηδείας. Εἰκάζεται μάλιστα ὑπὸ τοῦ Φαλλμεράυερ ὅτι ἡ παρὰ
- » τὰς παρακελεύσεις τοῦ Δαυὶδ μὴ μετάβασις τοῦ Ἀλεξίου εἰς τὸν στρατὸν ἵνα ἐπέλθῃ
- » κατὰ τῆς Νικαίας καὶ κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶχεν αἰτίαν τὴν κατὰ τὰ νῦτα
- » αὐτοῦ παρασκευαζομένην γεωργιανὴν στρατείαν (ιδ. Fallmerayer, Geschichte des Kaiserthums von Trapezunt σ. 58—59 ».]

Ἄλλὰ καὶ τῶν μεσημβρινωτέρων εὐρωπαϊκῶν ἐπαρχιῶν, ἦτοι τῶν κυρίως ἐλληνικῶν χωρῶν, ἡ κατάστασις ἦτο σφόδρα ἀνώμαλος. Προκειμένου δὲ νὰ εἰπωμεν περὶ αὐτῶν τινα, θέλομεν λάβει ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ ἐνὸς τῶν εὐφρεστερῶν, τῶν χρηστοτέρων καὶ τῶν λογιωτέρων ἀνδρῶν τῶν χρόνων τούτων. Ἀπὸ τοῦ 1178 ἀρχιεράτευσε τῆς πόλεως τῶν Ἀθηναίων ὁ Μιχαὴλ Ἀκομινᾶτος ὁ Χωνιάτης, πρεσβύτερος ἀδελφὸς τοῦ

τῆρ καὶ τοῦ Μανουὴλ τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀλεξίου Θάμαρ καὶ ἐκ τῆς ὀνομασίας ταύτης προήλθεν ἡ σύγχυσις αὐτῆς πρὸς τὴν Θάμαρ τὴν μεγάλην. Περὶ τούτου δίδει ἡμῖν ἱκανὰς νύξεις τὸ γεωργιανὸν χρονικὸν ἀφηγούμενον ὅτι, βασιλεύοντος Γεωργίου Β' ἐν Γεωργίᾳ, ὁ Ἀνδρόνικος ὁ Κομνηνὸς ἀφίκετο εἰς τὴν χώραν ταύτην καὶ ἔτυχε λαμπρὰς καὶ εὐμενεστάτης ὑποδοχῆς. Ὁ Γεώργιος Β' ἐδοξάσθη τὸν Θεὸν διότι ἤξισεν αὐτὸν τοιαύτης ὑψίστης τιμῆς τῆς ἐπισκέψεως ἡγεμονόπαιδος ἐκ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου Κωνσταντινουπόλεως καὶ δὴ πατρόςθεν ἐξαδέλφου, ὡς λέγει ὑπερηφάνως τὸ γεωργιανὸν χρονικόν, τοῦ *Μεγάλου Μανουὴλ*, «κυριάρχου πάσης τῆς Δύσεως καὶ αὐτοκράτορος τῶν Ρωμαίων». Ὁ Γεώργιος Β' ἐν ταῖς στρατείαις αὐτοῦ καὶ ταῖς στρατιωτικαῖς ἐπιθεωρήσεσι συνωδεύετο ὑπὸ τοῦ Ἀνδρονίκου, ὃν ἐθαύμαζον πάντες ἔδωκε δ' αὐτῷ μέγα πλῆθος κτήσεων φρουδαλικῶν, ὀλοκλήρους χώρας πρὸς κάρπωσιν.

Τὰ περὶ ἐπισκέψεως τοῦ Ἀνδρονίκου εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Γεωργίου Β' ἐπικυροῦνται ἐμμέσως ὑπὸ τῶν ἡμετέρων χρονολογῶν, οἵτινες ἀναφέρουσι περὶ τῆς μακρᾶς πλάνης τοῦ Ἀνδρονίκου παρὰ τὴν Κασπίαν καὶ ἐν Γεωργίᾳ (ὡς ἐρρήθη ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ βιβλίου). Κατὰ τὸ γεωργιανὸν χρονικὸν ὁ Ἀνδρόνικος ἦλθεν εἰς Γεωργίαν ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ (ὁ Ἀνδρ. εἶχε τρεῖς υἱοὺς ἐκ τῆς νομίμου συζύγου καὶ δύο ἐκ τῆς Θεοδώρας παλλακίδος) καὶ τὰς ἀδελφάς (ὡς τοιαῦται νοοῦνται ἴσως θυγατέρες ἐκ παλλακίδος). Ταῦτα ἐγένοντο τῷ 1165—70. Βραδύτερον, ὡς ἐρρήθη ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, ὁ Ἀνδρόνικος διαλλαγῆς μετὰ τοῦ Μανουὴλ διέτριβεν ἐν Οἰνή τοῦ Πόντου. Φαίνεται ὅτι ὁ Ἀνδρόνικος ἐν Γεωργίᾳ διατρίβων ἐκτήσατο παῖδας, υἱὸν (Ἀλέξιον;) καὶ θυγατέρα Θάμαρ καλουμένην, κατὰ τὸ τοσοῦτον ἐν τῷ ἡγεμονικῷ οἴκῳ τῆς Γεωργίας τιμώμενον ὄνομα ἢ καὶ πρὶν ἢ μεταβῆ εἰς Γεωργίαν, εἶχε καλέσει οὕτω θυγατέρα αὐτοῦ τινα ἵνα φωνῆ ἄρεστός τοῖς Γεωργιανοῖς. Καὶ αὕτη ἡ Θίμαρ φαίνεται ὅτι βασιλεύοντος τοῦ πατρὸς (μετὰ τὸ 1183 ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Ὅτι δὲ καὶ υἱὸν κατέλιπεν ἐν τοῖς ἐν Καυκάσῳ μεγάλοις κτήμασι μαρτυρεῖται πῶς ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς μεγάλης Θάμαρ. Κατὰ τὸ γεωργιανὸν χρονικόν (γαλλικὴ μετάφρασις Brosset τόμ. I σ. 412—13), ὅτε ἡ Θάμαρ εἰ καὶ βασιλεύοντος ἔτι τοῦ πατρὸς ἀναγορευθεῖσα (τῷ 1178) βασίλισσα καὶ συνάρχουσα τῷ πατρὶ μετὰ τὸν τοῦτου θάνατον ἔμεινε μόνῃ κυριάρχος (1184) καὶ οἱ σύμβουλοι αὐτῆς συνεβουλεύοντο περὶ τοῦ μέλλοντος συζύγου αὐτῆς, μεταξὺ τῶν ἄλλων προτάθη ὡς νυμφίος καὶ «ὁ παρ' ἡμῖν (ἐν Καυκάσῳ) διατρίβων Κομνηνὸς ἡγεμονόπαις». Ἐπειδὴ περὶ Ἀνδρονίκου, ὅστις τότε ἦν ἤδη βασιλεὺς ἐν Κων)πόλει, δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος ἐν τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ, ὁ δὲ τῷ 1204 εἰς Λαζικήν φυγῶν ἔγγονος αὐτοῦ Ἀλέξιος τότε ἦν βρέφος ἢ νήπιον, ὁ ὡς νυμφίος προταθεὶς ἔλλην ἡγεμονόπαις ἦν πάντως εἰς ἐκ τῶν νομίμων ἢ πιθανώτερον νόθων υἱῶν τοῦ Ἀλεξίου, οὓς εὐλογον ἦτο νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐν τῷ Καυκάσῳ ὡς πρίγκιπας ἐπὶ τῶν ἐκεῖ ἐντεταμένων κτήσεων αὐτοῦ, ὡς δὲ εἶπομεν, φαίνεται ὅτι ἐκεῖ διέτριβεν ἐπὶ μακρὸν καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ Θάμαρ καὶ ἕνεκα τῆς ἐκεῖ δυνάμεως κατορθώθη ἢ ἐκέισε ἀπὸ Κων)πόλεως φυγὴ καὶ ἡ ἐκεῖθεν γενομένη κατάληψις τῆς Τραπεζοῦντος. Ὅτι οἶκος Ἀνδρονίκου ὑπέρχεν ἐν Καυκάσῳ μαρτυρεῖ πιθανώτατα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐν *Σάκχε* τῆς Γεωργίας πριγκιπικοῦ οἴκου *Ἀνδρονικάτσηφ*.

